

helst *Vandra genom*, t. ex.: *Han har nyss vandrat genom parken.*

GENOMVARM, jënåmmvärmm och jënåmmvarmm, a. 2. Öfverdrifvet, i högsta måtto varm.

GENOMVATTNA, v. a. 1. Genomflyta. Brukas om strömdrag, mest i passiv, synnerligast particip, t. ex.: *Ett land, g-dt af många floder.*

GENOMVÅT, jënåmmvåt o. jënåmmvåt, a. 2. Helt och hållet våt, våt öfverallt, ända igenom. *Jag är aldeles g. Rocken har blifvit aldeles g.*

GENOMVÄFVA, v. a. 2. 1) Väfva ett tyg så, att det synes genomfädat med något. *G. sidan med blommor af guld.* — 2) (fig.) Här och der i ett helt inblanda, inströ något, som ger omväxling deråt. *Ett med verser g-fdt tal.*

GENOMVÄL, jënåmm väl, adv. I högsta grad väl. *Det är så g. emellan dem.* — Bör rätteligen, efter uttalet, skrivas *Genom väl.*

GENOMVÄRMA, v. a. 2. Värma något ända igenom, så att värmen tränger till alla delar.

GENOMVÅTA, v. a. 2. Göra genomvåt.

GENOMVÄXA, v. a. 2. Vanligare *Växa genom.*

GENOMÄRLIG, jënåmm ärligg, a. 2. I botten ärlig, fullkomligt ärlig. — Bör helst, enligt uttalet, skrivas *Genom ärlig.*

GENOMÖFVAD, jënåmmöfvad, a. 2. Fullkomligt öfvad. *Väl g. i ett handgrepp.*

GENOMÖGNA, v. a. 1. Flyktigt genomse, genomläsa, genombläddra. *G. en skrift, en tidning.*

GENOTT, genått, m. 3. (fr. *Genette*) Ett slags rofdjur, halfannan fot långt, grått, med svarta och bruna ränder och fläckar; pelsverket, som doftar af desman, är mycket eftersökt. Viverra Genotta.

GENRE, schånng'r, m. 3. (fr.) Slag, art; eget sätt, egen smak (i skriva, måla, o. s. v.).

GENREMÅLNING, schånng'r-målning, f. 2. 1) Den art af målningskonsten, som sysselsätter sig med framställningen af särskilda föremål, hvilka icke stå i omedelbar förbindelse med en handling, således målning af porträtter, af djur, blomsterstycken, kostymer, o. s. v. Stundom menas dermed äfven husliga scener, bambochader, m. m. — 2) Tafla, som föreställer någon sådan bild. — I samma mening brukas äfven *Genrestycke*, -bild.

GENSAGA, f. 1. Se *Gensägelse.*

GENSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) Gå gent, tvärs öfver en rymd, till en väg, ett ställe, der man vet, att man träffar en person, som der skall gå fram. *Han ville undvika mig och gick andra gatan, men jag gick en tvärgata och g-sköt honom.*

GENSTIG, m. 2. 1) Gångstig, som förkortar vägen. — 2) (fig.) Se *Genväg*, 2.

GENSTRÄFVIG, a. 2. Som sträfvig emot, ej vill lyda. — *Syn.* Motspänstig, Genstörtigt, Uppstudsig, Tredskande.

GENSTRÄFVIGHET, f. 3. Egenskapen, att vara gensträfvig. — *Syn.* Motspänstighet, Genstörtighet, Uppstudsig.

GENSTRÄFVIGT, adv. På ett gensträfvigt sätt, med gensträfvighet. — *Syn.* Motspänstigt, Uppstudsig, Genstörtigt.

GENSTÖRTIG, a. 2. (föråldr.) Se *Gensträfvig*.

GENSTÖRTIGHET, f. 3. (föråldr.) Se *Gensträfvighet*. — *Genstörtigt*, adv.

GENSVAR, n. 8. Övänligt, sturskt, uppstudsig svar.

GENSVARIG, a. 2. Som ger övånliga, sturska svar. — *Syn.* Uppkäftig.

GENSÄGELSE, f. 3. Motsägelse, invändning.

GENT, adv. *G. emot*, *G. öfver*, midt emot på andra sidan. *Han bor i huset g. emot.*

GENTIAN, jänntsian, f. 3. (bot.) Örtsläktet *Gentiana*.

GENTIANIN, jänntsiani'n, n. 3. (kem.) Ett grönt, stelnande fett och okrystalliserbart socker, som utgör den egna beståndsdelen i örten *Gentiana lutea*.

GENTIL, schanng'til, a. 2. (fr.) Täck, artig, hyggelig, nått; smakfull, grannlaga.

GENTLEMAN, schännt'lmann, m. pl. *Gentlemen*. (engelskt ord) Man af heder och rättskänsla, i förening med ett belevadt sätt att vara.

GENUIN, jenui'n, a. 2. (lat. *Genuinus*) 1) Medfödd, naturlig. — 2) Äkta, verklig.

GENUS, jënuss, n. pl. *genera* (jénera). (lat.) 1) Släkte, slag. — 2) (gram.) Ett ords släkte, kön.

GENVÄG, m. 2. 1) Väg, som går tvärs (gent) öfver och förkortar den vanliga ell. större vägen. *Gå en g.* — *Syn.* Genstig. — 2) (fig.) a) Sätt, metod, medel, hvarigenom ett förfarande o. s. v. förkortas. — b) Kort begrepp af en vetenskap. — *Syn.* Kompendium. — 3) Titel, som stundom gifves åtskilliga skrifter, hvilka äro ämnade till undervisning i en vetenskap eller konst.

GENVÖRDIG, a. 2. (gam., bibl., rättare *Genvärdig*) Se *Gensträfvig*.

GEOCENTRISK, gääsä'ntrissk, a. 2. (astr.) Säges om en planet, med afseende på dess läge, då man föreställer sig, att den ses ifrån jordens medelpunkt.

GEODESI, gäädesi', f. 3. (vetensk.) 1) (egentl.) Landtmäteri, ytmätning. — 2) (i utsträckt mening) Läran om de förättningar, som hafva för ändamål att lära känna särskilda punkters läge och afstånd på jorden. [Gäodäsie.]

GEOGNOSI, gäägnäsi', f. 3. (vetensk.) Läran om jordskorpans inre beskaffenhet. [Gäognosi.]

GEOGNOST, gäägnässt, m. 3. (vetensk.) En, som är kunnig i geognosien.

GEOGONI, gäägäni', f. 3. (vetensk.) Läran om jordklotets uppkomst och danning.

GEOGRAF, jeograf, m. 3. 1) En, som är väl kunnig i geografin. — 2) Författare i geografin. Jordbeskrifvare. [Geograph.]

GEOGRAFI, jeografisk, f. 3. 1) Beskrifning öfver jorden och dess märkvärdigheter, eller blott öfver en viss del deraf. Jordbeskrifning. — 2) Vetenskapen, som härom handlar. Jordkunskap. — 3) Lärobok i kunskapen om jorden eller en del deraf. *Allmän g. Sveriges g.* [— graphi.]

GEOGRAFISK, jeografisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på geografin. Jordbeskrifvande. [— graphisk.]

GEOLOG, gääläg, m. 3. 1) En, som är kunnig i geologien. — 2) Författare i denna vetenskap.

GEOLOGI, gääläji', f. 3. (vetensk.) Läran om jordklotets yttre form, dess beståndsdelar, bildningsperioder, m. m. [Gäo—.]

GEOLOGISK, gääläj'isk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på geologien. [Gäo—.]

GEOMANTI, gäämanni', f. 3. Konsten att af vissa i sand gjorda punkter förespä tillkommande ting.

GEOMETER, jeomet'r, m. 3. pl. — *metrer*. En, som är kunnig i geometrien.

GEOMETRI, jeometri', f. 3. 1) Läran om mätning af i rummet utsträckta storheter. — 2) Lärobok häruti.